

γνώμην εἰς τὴν ὁρμὴν μου· δὲν ἦτο ἢ ἡ προσωπὶς τοῦ ἄχθους μου. Ὡς Ἰνγεβόργη εἶσαι ὁ ἀγαθὸς δαίμων μου καὶ ἐν τῇ γενναιότητι τῆς ψυχῆς ἀντλεῖς τὰς ἀγαθοτέρας ἐμπνεύσεις. Ἡ σοφία αὐτὴ ὁμιλεῖ διὰ τοῦ στόματός σου. Ἐγκαταλείπων σε φέρω μετ' ἐμοῦ τὴν ἐλπίδα ἣτις δὲν θέλει μὲ ἐγκαταλείψει. Θέλω ἐπιστρέψει τὸ ἔαρ ἐξηγνισμένος τοῦ προσαφθέντος μοι ἐγκλήματος, διηλλαγμένος μετὰ τῶν θεῶν, καὶ τότε, ἐν πλήρει τοῦ λαοῦ συνελεύσει, θέλω ζητήσαι τὴν χεῖρα σου· οὐχὶ πλέον παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ σου ἀλλὰ παρὰ τοῦ λαοῦ τοῦ Βορρᾶ, τοῦ ἀληθοῦς κηδαιμόνος σου, ὦ βασιλεῖς! Ἀναμένουσα τήρει εἰς ἀνίμνησιν τὸ χρυσοῦν τοῦτο ψέλλιον ὅπερ θέτω εἰς τὸν βραχιόνά σου. Χαῖρε μνηστή μου, χαῖρε· μετὰ τινὰς μῆνας τὰ πάντα θέλουσι μεταβληθῇ.

ΕΔΜΟΝΔΟΣ ΑΒΟΥ.

Ἐκαστος ἤκουσε περὶ τοῦ Ἐδμόνδου Ἀβού ὡς σατυρικοῦ καὶ ἐλαφροῦ συγγραφέως. Τὰ τερπνὰ αὐτοῦ πονήματα, ἅτινα δὲν διακρίνονται διὰ τὴν ἐμβρίθειαν αὐτῶν, ἐκτῆσαντὸ αὐτῷ φήμην, περιουσίαν καὶ πλουσίαν ἐπὶ τούτοις σύζυγον, εἶναι δὲ ἐκδότης τοῦ *ΙΟ' Αἰῶνος* καὶ ἀνταποκριτὴς τοῦ Λονδινίου *Ἀθηναίου*. Περὶ πολιτικῶν φρονημάτων οὐδόλως φροντίζει νὰ ᾖ συνεπής. Εἶναι δημοκρατικὸς, αὐ-

τοκρατορικὸς, Ὁρλεανιστὴς ἢ νομιμόφρων ὡς αἱ ὕλαι καὶ σκέψεις καθοδηγήσωσιν αὐτόν. Ἦτο σφοδρὸς Ὁρλεανιστὴς, ὅταν ἐνόμιζεν ὅτι ὁ κόμης τῶν Παρισίων εἶχε προσδοκίαν διὰ τὸν θρόνον. Βλέπων εἴτα τὰς προσδοκίας του ἀλλοιωθεῖσας, ἤρξατο ὑβρίζων τὸν πρίγγιπα τοσούτῳ σφοδρῶς, ὥστε ὁ Ἐδουάρδος *Hervé* προσεκάλεσε τὸν συγγραφέα τοῦ *Βασιλέως τῶν βουνῶν* καὶ τῆς *Συγχρόνου Ἑλλάδος* εἰς μονομαχίαν, ἥς ἀποτέλεσμα ὑπῆρξεν ἐλαφρὰ πλήγῳσι ἀμφοτέρων καὶ ἡ καταδίκη τοῦ προκαλέσαντος, εἰς πρόστιμον διακοσίων λιρῶν. Ὁ

Ἀβού εἶναι ὡς οἱ πλεῖστοι τῶν σατυρικῶν· καίπερ οὐδένα φειδόμενος, εἶναι λίαν εὐαίσθητος αὐτός· ἀγαπᾷ νὰ διδῇ, ἀλλὰ δὲν εἶναι διατεθειμένος νὰ λαμβάνῃ.

ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΓΙΡΑΡΔΙΝΟΣ.

Εἰς τῶν ἀρχαιοτέρων, καὶ γνωστοτέρων Παρισίων δημοσιογράφων εἶναι ὁ Αἰμίλιος Γιραρδίνος. Γεννηθεὶς ἐν Ἑλβετίᾳ ἐξ ἀγνώστων γονέων, κατέγινεν ἡλικιωθεὶς εἰς τὴν δημοσιογραφίαν δημοσιεύσας πρῶτον τὴν ἐφημερίδα *Voleur*, ὕστερον δὲ καὶ τὴν *La Mode*. Μετὰ τὴν ἀπὸ τοῦ θρόνου παραίτησιν

Καρόλου τοῦ δεκάτου καθίδρυσεν τὴν *Ἐφημερίδα τῶν ὀφελίμων γνώσεων*. Μετὰ τὴν ἐκδοσιν καὶ ἐτέρων μικρῶν περιοδικῶν ἐξέδωκε τὴν *Presse* τῷ 1836, ὄργανον συντηρητικόν. Ὁ Αἰμίλιος Γιραρδίνος διακρίνεται διὰ τὰ φιλελληνικὰ αὐτοῦ ἄρθρα καὶ τὴν βαθεῖαν γνώσιν μεθ' ἧς ἀναλύει τὰ πολιτικά ζητήματα, ἐξ οὗ ἐκτῆσατο μεγίστην ἐν τοῖς δημοσιογράφοις ὑπόληψιν.

ΠΕΡΙ ΑΜΙΑΝΤΟΥ.

Τὸ σῶμα τοῦτο ἀπαντῶμενον εἰς μικρὰ τεμάχια ἐν τισὶν ἀρχεγόνοις βράχοις ἔχει ιδιότητας τόσον παραδόξους, ὥστε οἱ ἀρχαῖοι, ἐπιρρέπεις πρὸς τὸ θαυμαστὸν καὶ τερατώδες, ἐπλούτισαν τὴν ἱστορίαν τοῦ λίθου τούτου μετὰ πολλῶν καὶ ποικίλων μύθων, διατηρηθέντων μέχρις ἡμῶν.

Ὁ Διοσκορίδης θετικώτερον ἐννοήσας τὰ ἀφορῶντα τὸ σῶμα τοῦτο, ἰδοὺ πῶς ἐκφράζεται εἰς τὸ περὶ λίθων σύγγράμμου. «Ὁ λίθος Ἀμιάντος γεννᾶται μὲν ἐν Κύπρῳ, στυπτηρία σχιστῇ ἐοικώς· δὲν ἐργαζόμενοι ὑφάσματα ποιοῦσιν ἐξ αὐτοῦ ὄντος ἱμαντῶδους πρὸς θεᾶν· ἀ βληθέντα εἰς πῦρ φλογοῦνται μὲν, λαμπρότερα δὲ ἐξέρχονται μὴ κατακαϊόμενα». Ἡ

δὲ ἐνώδης αὐτοῦ ὕψη, ἡ μεταξοειδής του λάμψις, ἡ εὐκολία μεθ' ἧς τὰ εὐκαμπτα, ἐλαστικά καὶ λεπτοφυῆ αὐτοῦ νήματα ἀποχωρίζονται ἀπ' ἀλλήλων, ὁμοιάζοντά πως πρὸς τὸ λίνον ἢ τὴν μέταξαν καὶ τέλος τὸ ἀναλλοίωτον καὶ ἀκαυστον αὐτοῦ, πάντα ταῦτα ὁμοῦ παρεκίνησαν τοὺς τὸ πρῶτον σπουδάζοντας τὰς φυσικὰς του ιδιότητας νὰ θεωρῶσιν αὐτὸν

γνώμην τοῦ Πλινίου αἱ ἐπίμονοι ἔρευναι τῶν νεωτέρων χημικῶν. Ὅθεν ἐγνώσθη ἤδη ὅτι ὁ ἀμίαντος ἢ ὁ ἀσβεστος, ὡς ὠνόμαζον αὐτὸν οἱ ἀρχαῖοι, ἀνήκει εἰς τὴν τάξιν τῶν ὄρυκτων, συγκαίμενος ἐκ πολλῶν μεταλλικῶν ὀξειδίων, οἷον ἐκ τιτάνου, μαγνησίας, ἀργιλίτιδος, ἠνωμένων πάντων μετὰ τινος ὀξέος γνωστοῦ εἰς τοὺς καθ' ἡμᾶς χρόνους, ὑπὸ τὸ

«Πῶς ὀνομάζεσαι μικρά μου;» (ἴδε σελ. 18).

ὡς εἶδος λίνου ἀκαύστου παραγομένου ἐκ τινος φυτοῦ τῶν Ἰνδιῶν. Ὁ δὲ φυσιογράφος Πλίνιος ἐνστερνισθεὶς τὴν ιδιότητα ταύτην προσέθεκεν ὅτι ὁ ἀμίαντος εἶναι φυτὸν ἀναπτυσσόμενον κυρίως εἰς τὰ θερμὰ κλίματα καὶ ἐκ τούτου ἔχει τὴν ιδιότητα ν' ἀντέχῃ εἰς τὸ πῦρ· ἀλλὰ κατέστρεψαν τὴν ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον ἐπικρατήσαν ἐσφαλμένην ταύτην

ὀνομα χημικῶν ὀξῶ, ὅπερ ἀποτελεῖ μέρος τοῦ χαλκός, ὅστις εἶναι τὸ κύριον συστατικὸν τοῦ ἀμιάντου.

Τὸ ὄρυκτόν τοῦτο ἐξορύττεται εἰς πολλὰ μέρη τῆς γῆς, κυρίως δὲ εἰς τὰς ὑψηλότερας Ἀλπεις, εἰς τὰ Πυριναῖα ὄρη, παρὰ τὴν Βαρέγγην, εἰς τὴν Σκωτίαν, εἰς τὴν Κορσικὴν καὶ εἰς τὴν Σαβοΐαν.

Ἐκ δὲ τῆς τελευταίας ταύτης χώρας ἐξάγεται ἀμιάντος, οὗ τινος αἱ κλωσταὶ ἔχουσι τὸ μεγαλότερον μήκος, καὶ εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μεταξοειδῆς. Ἐξάγεται δὲ καὶ παρ' ἡμῶν ἐν Εὐβοίᾳ, ἀλλὰ τὰ μέχρι τοῦδε ἐκείθεν κομισθέντα δείγματα δὲν εἶναι μεγάλης ἀξίας.

Οἱ ἀρχαῖοι κλώθοντες τὸν ἀμιάντον κατεσκεύαζον ἐπιτραπεζίους ὀθόνας (τραπεζομάνδyla), χειρόμακτρα (πέτσες) καὶ καλύπτρας τῆς κεφαλῆς· ταῦτα πάντα, κατασταθέντα ἀκαθάρτα, ἐρίπτοντο εἰς τὸ πῦρ καὶ ἐξήρχοντο καθαρὰ, τῆς ἀκαθαρσίας αὐτῶν καιομένης ὑπὸ τοῦ πυρός, τοῦ δὲ ὀρυκτοῦ μένοντος ἀπροσβλήτου, ὅθεν καὶ τῆς προσηγορίας Ἀμιαντος ἦτοι ἀρόλυντος ἔτυχε.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες καὶ οἱ Ῥωμαῖοι ἔχοντες τὴν συνήθειαν νὰ καίωσι τοὺς νεκροὺς, κατεσκεύαζον ἐκ τοῦ ὀρυκτοῦ τούτου ἐνταφίους σκιδόνας ἐντὸς τῶν ὀποιῶν περιέβαλλον τὰ σώματα τῶν ἀποθανόντων βασιλέων διὰ νὰ δύνανται νὰ συναθροίζωσι τὴν τέφραν τῶν καιομένων σωμάτων καθαρὰν ἀπὸ πάσης ἀλλῆς ξένης οὐσίας. Ἐν ἔτει 1702 εὗρέθη εἰς τὴν Ῥώμην ἐπιτάφιος κάλπη περιέχουσα ἐν κρανίον, διάφορα ὅσα κεκαυμένα καὶ σποδὸν κεκλεισμένην ἐντὸς ὑφάσματος ἐξ ἀμιάντου θαυμασίου μεγέθους ἦτοι δύο περίπου μέτρων μήκους καὶ 1,60 πλάτους. Μέχρις ἐσχάτων ἐδιδέοντο οἱ περιηγηταὶ εἰς τὸ Βατικανὸν τὸ πολύτιμον τοῦτο μνημεῖον.

Αἱ μὴ καίμεναι τῶν ἀρχαίων θρυαλλίδες κατεσκεύαζοντο ἐξ ἀμιάντου, ὅστις κατὰ τινὰς συγγραφὰς ἐκαίετο ἐντὸς τοῦ ἐλαίου χωρὶς ποτὲ νὰ φθειρήται· ἐκ δὲ τούτου παρήχθη καὶ ὁ μῦθος τοῦ αἰωνίου λύχνου. Τὸ ὄνομα ἀόβεστος φαίνεται ὅτι ἐδόθη εἰς τὸν λίθον τοῦτον ἐνεκα τῆς χρήσεως ταύτης. Ὁ Ἀλδοβράνδης φυσιογράφος τοῦ 15. αἰῶνος ὑπεστήριξεν ὅτι ἡδυνάτο τις νὰ μεταβάλλῃ τὸν ἀμιάντον εἰς ἔλαιον, ὅπερ καίμενον νὰ μὴ φθειρήται ποτέ. Ἄλλοι δὲ ἀλχημικοὶ ἐπίσης φίλοι τοῦ θαυμαστοῦ ἀπεκάλουν αὐτὸν *Mron ζωτάνδι* ἢ ἔριον τῆς σαλαμάνδρας, διότι κατὰ τὰς ἰδέας τῶν ἡ σαλαμάνδρα παρήγετο ἐκ τοῦ πυρός.

Ὅταν αἱ κλωσταὶ αὐτοῦ ἦναι ἀρκούντως μακραί, ἀπαλαὶ καὶ εὐλύγιστοι, τότε κατορθοῦνται νὰ κλώθωνται, καὶ μάλιστα, ὅταν ἦναι μεμιγμένα μετὰ βάρβακος ἢ στυπείου. Κατασκευασθέν δὲ ἐκ τούτων τὸ ὑφάσμα, ρίπτεται εἰς τὸ πῦρ, καὶ τότε αἱ μὲν φυτικαὶ οὐσαὶ καίονται, αἱ δὲ τοῦ ἀμιάντου μένουσιν ἀπρόσβλητοι· ἀλλὰ τὸ μείζαν ὑφάσμα εἶναι ἀραιὸν καὶ ἀκομψόν.

Ἀπὸ τοῦ ἔτους 1840 ἤρχισαν εἰς τὴν Ἰταλίαν νὰ κατασκευάζωσιν ἐκ τοῦ ἀμιάντου ὑφάσματα λεπτὰ καὶ διάφορα εἶδη τριγυρῶν (δανδελῶν). Κατασκευάζουσι προσέτι καὶ ναστοχάρτην (εἶδος χονδροῦ χαρτίου) καὶ κοινὸν χάρτην. Ἡ κυρία Περπεντὴ ἡ ἀναζωογονήσασα τὴν βιομηχανίαν ταύτην τοῦ ἀμιάντου, ἔστειλε πρὸ εἰκοσι πενθῶν ἐτῶν εἰς τὴν ἀκαδημίαν τῆς Γαλλίας πόνημα τετυπωμένον

ἐπὶ χάρτου κατασκευασθέντος ἐξ ἀμιάντου. Ὁ Κίρχερὸς ἀναφέρει περὶ χάρτου κατασκευασθέντος ἐξ ἀμιάντου ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔγραψε, καὶ μετὰ ταῦτα ἔρριπτεν αὐτὸν εἰς τὸ πῦρ καὶ εὐθὺς τὰ γράμματα ἐξηφανίζοντο· ἀφοῦ δὲ ἐψυχραίνετο ἔγραφεν ἐπ' αὐτοῦ ἐκ νέου. Κατὰ τὸν Σάγην εἰς τὴν Κίναν κατασκευάζονται παρόμοια φύλλα χάρτου ἔχοντα μήκος ἐξ μέτρων καὶ ὑφαίνονται ἐκ τοῦ ἀμιάντου τῆς χώρας ἐκείνης τεμάχια ὑφάσματος πολλῶν πλέξεων.

Οἱ κάτοικοι τῶν Πυριναίων κατασκευάζουσι βαλάντια καὶ περισκελίδας, τὰ ὁποῖα πωλοῦσιν εἰς τοὺς περιηγητάς, οἵτινες περιεργεῖα κινουμένοι, ἐπισκέπτονται τὰ μέρη ἐκεῖνα. Εἰς δὲ τὴν Σιδηρίαν κατασκευάζονται οὐ μόνον βαλάντια, ἀλλὰ καὶ χειρόκτια.

Τοιαύτη εἶναι ἡ ἱστορία καὶ ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ ὀρυκτοῦ τούτου, οὗτινος ἡ φυσικὴ κατάσταση καὶ αἱ ιδιότητες τοσοῦτον ἡλλοιώθησαν καὶ μετεμορφώθησαν κατὰ τοὺς παρελθόντας τῆς ἀμαθείας καὶ τοῦ σκότους αἰῶνας.

Ἐλπίζω δὲ ὅτι οἱ φίλοι τῶν ἐπιστημῶν ἀναγινώσκοντες τὴν σύντομον ταύτην τοῦ ἀμιάντου περιγραφὴν θέλουσιν ἐπιρρωσθὴ πρὸς τὴν ἀκριβῆ ἔρευναν παντὸς ἀντικειμένου, πεποιθότες ὅτι αἱ ἀπάται αἱ προλήψεις καὶ αἱ δεισιδαιμονίαι δὲν δύνανται ἐπὶ πολὺ ν' ἀντισταθῶσι πρὸς τὴν ἐπίμονον ἀνίχνευσιν τῆς ἀληθείας.

Α. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

(καθηγ. τῆς φυσικῆς καὶ χημείας τῶν ἐν Ἀθῆναις Γυμνασίων).

ΕΞ ΕΒΔΟΜΑΔΕΣ ΕΝ ΙΑΠΩΝΙΑΙ.

(Συνέχεια, 7ος ἀριθ. 1).

Ἡ αὐθεντικὴ τῆς Ἰαπωνίας ἱστορία ἀρχεῖται ἀπὸ τοῦ Σαύμου κυρίου μικρᾶς τινος ἐπαρχίας· οὗτος ἐν ἔτει 667 διήλθεν εἰς τὴν νῆσον Νιφεία, κατέλαβεν ὅσας χώρας ἀπῆντα καθ' ὅδον καὶ ἀνεκήρυξεν αὐτὸς ἑαυτὸν ἀρχοντα ἐν ἡλικίᾳ 40 ἐτῶν· ἀποκτασθεὶς ἐν Ἰαμάτο, ὅπου ἐσχημάτισεν αὐλὴν, ἐκτίσας φρούριον ἰσχυρὸν καὶ ἔλαβε τὸν τίτλον τοῦ Μικαδου ἦτοι σεβαστοῦ. Ὄνόμασε τοὺς ἀδελφούς του τοποτηρητὰς ἢ ἀρχοντας τῶν διαφόρων ἐπαρχιῶν (παρχωρσικς, ὅτις κατέστη κληρονομικὴ) καὶ διωργάνωσε σύστημα φεοδαλισμοῦ ὑφιστάμενον ἐτι μέχρι σήμερον. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον αἱ ἀρχαὶ οὗτοι ἀνέλαβον πλήρη ἰσχύν ἐπὶ τῶν ἐπαρχιῶν, ὥς ἐκυβέρναν. Ὁ Μικαδὸς μὴ δυνάμενος αὐτὸς νὰ τακτοποιήσῃ καὶ καταστείλῃ τὰς ἐπεμβάσεις τῶν συνέστησε νέαν δυνάμιν τὸν «Τυκὸν», εἶδος ἀντιβασίλεως ἢ ἀρχιστρατήγου. Οἱ Τυκὸν οὗτοι μετὰ τινα χρόνον ἐμνήθησαν τοὺς τοποτηρητὰς· διορισθέντες κατὰ πρῶτον διὰ βῆτης θελήσεως τοῦ Μικαδου καὶ διὰ τινὰ μόνον χρόνον, ἐπεθύμησαν κατόπιν κληρονομικὴν ἰσχύν, μετὰ σειράν δὲ ἀρπάγων καὶ ἀγῶνῶν κατώρθωσαν, κατὰ τὸν 16ον αἰῶνα, νὰ στέρησῶσι τὸν Μι-